

РЕШЕНИЕ

№ 7217

гр. София, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 07.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5972** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по искова молба, депозирана от Й. А. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 2, чрез адв. П. Т. Г. - САК и адв. Н. А. - АК- П., двете със съдебен адрес: гр. С., [жк], бл. 027, вх. Д, ет. 2, ап. 72, с която на основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) е предявен иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи, за присъждане на обезщетение в размер на 2500 лв. за претърпени неимуществени вреди от отменената като незаконосъобразна с влязло в сила съдебно решение, Заповед за задържане на лице №УРИ-228з- 923 от 22.05.2018г., издадена от полицаи при 04 РУ-СДВР на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Ищеца-Й. А. К. твърди, че: На 22.05.2018г., като непълнолетен, е бил задържан в помещение за временно задържане на IV РУ-СДВР, със заповед за задържане на лице рег. № УРИ-228з- 923 от 22.05.2018г., издадена от полицаи при IV РУ-СДВР, [населено място]. Ищеца- Й. А. К. обжалвал заповедта по съдебен ред и с Решение №453/21.01.2019г. постановено по дело № 6100/2018г., по описа на АССГ, заповедта за задържане е била отменена, като незаконосъобразна. Ищеца твърди, че в резултат на осъщественото спрямо него незаконосъобразно задържане е

претърпял неимуществени вреди,изразяващи се в преживявания,физически и психически стрес,дискомфорт и страх. Твърди ,че към момента на задържането му от полицейския орган е бил непълнолетен,и до онзи момент не бил задържан от полицията по никакъв повод.Бил шокиран, че полицейските служители му поставили бележници на ръцете,без никакви обяснения,след което го откарали с полицейски автомобил,като престъпник,в помещение за задържане в 04 РУ-СДВР.Страхът и стреса му се усилвали и от това, че при задържането му изобщо не му били съобщени от полицейския орган фактите и обстоятелствата,които налагат спрямо него,като непълнолетен, да бъде наложена такава тежка мярка, а именно да бъде задържан за срок от 24 часа, след като не бил извършил нищо противозаконно.Дълго време след като го освободили от полицейското управление изпаднал в депресивно състояние и нямал желание нито да ходи на училище,нито да излиза с приятели.С оглед на което претендира на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ,да му бъде присъдено обезщетение в размер на 2500 лева за претърпените от незаконосъобразния административен акт неимуществени вреди,ведно със законната лихва върху главницата от 06.02.2019г. до окончателното ѝ изплащане. В о.с.з проведено на 07.11.2023г. ищеца се представлява от адв.П. Г.,същата поддържа исковата молба на посочените основания.Депозира писмени бележки в срок.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи,чрез процесуалния си представител юрк.И. по делото в представен писмен отговор, оспорва предявения иск като недоказан и неоснователен.Изразява становище в о.с.з.,че не са налице кумулативно изискуемите се по чл. 1, ал. 1. от ЗОДОВ елементи от правопораждащия фактически състав за ангажиране отговорността на държавата за претърпени от ищеца неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразна административна дейност.Моли за отхвърляне на исковата претенция,като неоснователна.Депозира писмени бележки.

СГП конституирана като страна по делото на основание чл. 10, ал. 1 от ЗОДОВ, чрез участващия по делото прокурор Ст. Д.,дава заключение,че искът е доказан по основание и размер.

Административен съд – София-град,след като обсъди релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл. 235 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/, във връзка с чл. 144 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Със заповед за задържане на лице №УРИ-228з-923 от 22.05.2018г., издадена от Ж. Г. Г. полицаи при 04 РУ-СДВР,в качеството му на полицейски орган, е постановено задържане за срок до 24 часа на лицето Й. А. К., ЕГН: [ЕГН] в помещение за временно задържане на 04 РУ–СДВР,считано от 18.00 часа на 22.05.2018г.Заповедта е издадена на основание член 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Като фактическо основание за задържане на лицето е вписано "нарушаване на общественият ред".Не е спорно по делото, а и се установява от разписката към издадената заповед,че Й. А. К. фактически е бил задържан от 18.00 часа на 22.05.2018 г./книга за задържани лица/ до 19.50 часа на 22.05.2018 г. Ищеца Й. А. К. е оспорил по съдебен ред заповедта за задържане.С

решение от №453/21.01.2019г. по дело № 6100/2018г. на АССГ, заповед за задържане на лице от 22.05.2018 г., издадена от полицейски орган при 04 РУ–СДВР, е отменена като незаконосъобразна. Съдът е приел, че оспореният акт е постановен при съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяната му. Изложени са мотиви, че не е посочено престъплението, в извършване на което се предполага, че е участвало задържаното непълнолетно лице, нито въз основа на какви конкретни данни полицейският орган е обосновал необходимостта от използване на тази принудителна мярка, ако е било налице нарушение на обществения ред, каквото е твърдението на административния орган. Решението на АССГ с което е отменена заповедта е влязло в сила на 06.02.2019г.

По искане на процесуалният представител на ищеца е разпитан в качеството на свидетел, майка на ищеца: Я. В.-К.. Свидетелката заявява, следното: “Преди около 5 години, в началото на лятото може би, получих обаждане от сина ми, който ми каза, че е задържан в 04 РУ, което беше стресиращо за мен и изненадващо. Поведението на сина ми след това изключително се промени. С. доста затворен, изпадна в депресия. Спря да комуникира с приятели, да излиза. В училище се наложи в началото, след разговор с нас, да бъде воден от баща си и взиман от него. Той тогава беше непълнолетен. Той е доста емоционално дете – учи изкуства. Всичко това му се отрази доста зле – това задържане, което като цяло се мъчехме да му обясним. За него беше необяснимо защо една разходка с приятели, и разговор с приятели, води до задържане. Страхуваше се да излиза, за да не бъде задържан отново. Не контактуваше с никого в началото. Не искаше да споделя с никого нищо. Не ходеше на футбол, на китара. Провели сме доста разговори с него, аз и баща му. По онова време беше в 8 клас. Синът ми има доста приятели, излизаше като всяко дете. В 144 училище за изкуства се провеждат постоянно занимания по китара и пиано. Това доведе в спад в заниманията, специално по музика, и тогава, и занапред. А за отбора и за срещи с приятели – съвсем спря да контактува с приятели. Впоследствие плавно започна да излиза от това състояние, в резултат на доста разговори с нас и близки. Отне доста време докато се възстанови. Дълго време се страхуваше, че отново ще бъде задържан. “Съдът кредитира свидетелски показания, като последователни и логични.

При така установената фактическа обстановка настоящия съдебен състав на Административен съд – София-град прави следните правни изводи:

Предявеният иск е допустим.

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от лице което твърди, че е претърпяло неимуществени вреди в резултат на осъщественото спрямо него задържане въз основа на незаконосъобразно постановена Заповед за задържане на лице УРИ-228з-923 от 22.05.2018г., издадена от полицаи в 04 РУ-СДВР, срещу Столична дирекция на вътрешните работи /юридическо лице съгласно чл. 37, ал. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи/ – т. е. исковата молба е подадена от лице с правен интерес и срещу пасивно легитимирания ответник, по аргумент от чл. 205 от АПК във вр. с чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ. Налице е и процесуалната предпоставка по чл. 204, ал. 1 от АПК за допустимост на иска – исковата претенция е предявена след като с влязло в сила съдебно решение е отменен като незаконосъобразен

административния акт, от който се твърди, че са произтекли претендираните за обезвреда неимуществени вреди.

Разгледан по същество предявения иск за неимуществени вреди е частично основателен.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Следователно отговорността на държавата възниква при наличието на няколко предпоставки, а именно: 1. Незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или на длъжностно лице на държавата; 2. Незаконосъобразният акт, респ. действие или бездействие, да е при или по повод изпълнение на административна дейност; 3. Реално претърпяна вреда /имуществена и/или неимуществена/ и 4. Причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. Тези нормативно регламентирани предпоставки трябва да са налице кумулативно-липсата на който и да е от елементите от правопораждащия фактически състав за възникване правото на обезщетение за претърпени вреди, възпрепятства възможността да се реализира отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ в исковото производство по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

С предявения иск се претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразно постановената спрямо ищеца Заповед за задържане на лице №УРИ-2283-923 от 22.05.2018г. на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР). Задържането за срок от 24 часа по чл. 72 от ЗМВР, представлява принудителна административна мярка, прилагането на която ПАМ се свързва с осъществяване на административна дейност от административни органи при упражняване на нормативно регламентирани административни функции и правомощия. В този смисъл като властнически акт издаден от административен орган /полицейски орган по см. на чл. 57, ал. 1 от ЗМВР/, по административен ред и при изпълнение на административна дейност, заповедта за задържане на лице по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, представлява акт на длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност по см. на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В случая по делото е безспорно установено, че със Заповед за задържане на лице №УРИ-2283-923 от 22.05.2018г., издадена от полицаи при 04 РУ-СДВР, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) е постановено задържане за срок от 24 часа на лицето Й. А. К. в помещение за временно задържане на 04 РУ-СДВР, считано от 18.00 часа на 22.05.2018г./книга за задържани лица/ до 19.50 часа на 22.05.2018 г. Ищеца е бил освободен на 22.05.2018г. в 19.50 часа.

Следователно въз основа на приложената със заповедта ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, на ищеца е било ограничено правото на свободно придвижване, както и спрямо него са извършени всички съпътстващи задържането фактически и правни

действия във връзка с изпълнението на заповедта, включително полицейски обиск на задържането лице.

Заповедта е отменена,като незаконосъобразна с Решение №453 от 21.01.2019г. по АД №6100/2018г., по описа на АССГ. С постановената отмяна с влязло в сила съдебно решение на издадената срещу Й. А. К. заповед за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и на приложената със заповедта принудителна административна мярка, като незаконосъобразна, съдът приема, че са налице първите две предпоставки за ангажиране отговорността на Столична дирекция на вътрешните работи по предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ–издаден незаконосъобразен акт от длъжностно лице на държавата при изпълнение на административна дейност.

Съдът приема за доказано наличието и на другите два от кумулативно изискуемите се елементи на фактическия състав по чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ - настъпването на вреди за ищеца,пряка и непосредствена последица от незаконосъобразната административна дейност, по следните съображения:

В случая претенцията за обезвреда обхваща твърдените като претърпени от ищеца неимуществени вреди, проявенията на които са посочени в исковата молба като такива,изразяващи се в негативни емоционални преживявания,неудобство и притеснение, което е продължило и след освобождаване на лицето, в резултат на неоснователното,незаконосъобразното и необоснованото му задържане в 04 РУ-СДВР,въз основа на издадената от полицейски орган Заповед за задържане на лице от 22.05.2018 г.

Отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за причинени вреди е обективна.Обективният характер на отговорността означава, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейните органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които вреди са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са причинени виновно от тях.Следователно при всички положения за да бъде ангажирана отговорността на държавата, е необходимо да бъде установена и доказана не само незаконосъобразна административна дейност, но и настъпили вреди, като пряк и непосредствен резултат от тази дейност /чл. 4 от ЗОДОВ/.Вредата е отрицателната последица, с която се засягат неблагоприятно имуществени права и/или защитени от правото нематериални блага и неимуществени интереси на увреденото лице, като "пряка и непосредствена" е тази вреда, която следва закономерно от твърдяната незаконосъобразна административна дейност, по силата на безусловно необходимата причинно – следствена връзка, която съществува между тях. На обезщетяване подлежат единствено преките вреди - тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат и които са адекватно следствие от увреждането. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат.Следователно обезщетение за неимуществени вреди се присъжда за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.По силата на чл. 52 от ЗЗД /приложим по силата на § 1 от ЗР на ЗОДОВ/, обезщетението за неимуществени вреди се определя

от съда по справедливост.

По силата на чл.30, ал.1 КРБ всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Съгласно забраната по чл.30, ал.2 КРБ никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или друго посегателство върху личната му неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон.

Съгласно член 5, § 1, изр.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със Закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. (ДВ, бр.66 от 1992 г.), в сила за Република България от 7 септември 1992 г. (ЕКПЧ) всеки има право на свобода и сигурност. При съблюдаване на тези фундаментални принципи, лишаване от свобода, което е произволно, не може да е законно (решение на ЕСПЧ от 21.02.1976 г. по делото *Golder v. UK*, жалба № 4451/75 - § 34). Във връзка с това с член 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ са регламентирани комплекс от права, минимизиращи рисковете от произвол при лишаване от свобода. Т. е правото по член 5, § 2 ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста при задължение на компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки един етап.

Със задържането по процесната заповед ищеца е бил лишен от свобода по смисъла на член 5 ЕКПЧ, което е крайна форма на ограничаване на свободата му на придвижване по член 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧ.Случаят не може да се извади от обхвата на чл.5 ЕКПЧ ведно с произтичащите от него ограничения заради чл.73, изр.1 ЗМВ , които забраняват при задържането по чл.72, ал.1, т.1 – 4 ЗМВР да се ограничават други права освен правото на свободно придвижване.

С оглед отменителните мотиви на влязлото в сила решение на АССГ, задържането на ищеца не съответства на стандартите за законност и непроизволност като основополагащи принципи за ограниченията на правото на свобода и сигурност поради липсата на посочени в Заповедта фактическите основания на задържането му по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР (решение на ЕСПЧ от 28.10.1994 г. по делото *Murray v UK*, жалба № 14310/98 - § 55).Ищеца е задържан, без да може да добие от съдържанието на заповедта представа в какво конкретно престъпление е заподозрян.Поради нарушаване на изискванията на чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР вр. чл.30, ал.2 КРБ, чл.59, ал.1 и ал.2, т.5 АПК и член 5, § 2 от ЕКПЧ, основанията за задържането му не са съобщени на ищеца незабавно при извършването му, в резултат на което той е лишен от тези процесуални гаранции, които изключват категорично възможността едно лице да бъде лишено от свобода, независимо под каква форма и за какъв срок, на неизвестни за него основания, и по този начин неутрализират риска от произволно ограничаване на правото на свобода и сигурност по чл.30, ал.1 КРБ и член 5, § 1, изр.1 ЕКПЧП (решение на ЕСПЧ от 11.07.2000 г. по дело *Dikme v T.*, жалба № 20869/92 - § 56, решение на ЕСПЧ от 07.12.1999 г. по дело *K. v UK*, жалба № 40451/98).Всяко лишаване от свобода е изключително сериозна мярка, поради която е допустимо като крайно средство, ако други, не толкова строги мерки няма да са достатъчни за защита на индивида или на обществения интерес, при съблюдаване на закрилата от произвол (решение на ЕСПЧ от 29.01.2008 г. по дело *Saadi v UK*, жалба № 13229/03 - § 29, решение на ЕСПЧ от

27.11.1981 г. по дело *Winterwepp v N.*, жалба № 6301/73 - § 37, решение на ЕСПЧ от 04.04.2000 г. по делото *Witold Litwa v P.*, жалба № 26629/95 - § 78 и др.).

В случая задържането на ищеца по Заповед рег. № УРИ-228з- 923 от 22.05.2018г. е произволно и незаконно наредено и изпълнено, вследствие на което е ограничено правото му на свобода и сигурност в разрез с гарантираната му от чл.30, ал.1 КРБ и член 5, § 1, изр.1 ЕКПЧ императивна защита. Касае се за засягане на основно право на български гражданин, което е конституционно гарантирано, в т.ч. чрез неотменимостта му по чл.57, ал.1 КРБ, и от категорията на първостепенните от значение и интензитет на защита права на човека по ЕКПЧ.Понесените от ищеца неблагоприятни последици от това засягане на правото му на свобода и сигурност по чл.30, ал.1 КРБ и член 5, § 1, изр.1 ЕКПЧ съставляват сами по себе си неимуществени вреди, подлежащи на репарирание по чл.1, ал.1 ЗОДОВ и член 5, § 5 ЕКПЧ.

В случая съдът приема за доказани релевираните от ищеца проявления на претърпените от него неимуществени вреди, както и причинно-следствената им връзка с осъщественото незаконосъобразно задържане 04 РУ-СДВР въз основа на издадената от полицейски орган Заповед за задържане на лице.

Въз основа на събраните по делото гласни доказателства, съдът приема за доказани преживените от ищеца негативни емоции/ преживявания, както и че същите са в резултат от незаконосъобразно приложената спрямо него принудителна административна мярка по чл. 71, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в т. ч. от ограниченото свободно придвижване /гарантирано в чл.5 от ЕКПЧ/и ползването помощни средства - белезници, при задържането на ищеца, при липса на каквито и да било абсолютни предпоставки.

С оглед събраните доказателства съдът следва да посочи ,че самият факт на задържането и фактическото лишаване на лицето от правото на свободно придвижване, при това без каквото и да е било валидно основание, предполага настъпването на емоционален стрес и психически страдания, поради което приема за доказани претендираните неимуществени вреди. Съдът съобрази също ,че ищеца към момента на задържането си е бил непълнолетен. Съгласно разпоредбите на [чл.14 от Конституцията](#) на РБ същият се е намирал под закрилата на държавата и обществото, като освен това се държи сметка за причинените негативни емоции, резултат от незаконно задържане, при една все още млада, незряла личност. Същият е бил на 14 години по време на задържането. Съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, размерът на обезщетението за претърпените неимуществени вреди се определя по справедливост. Понятието "справедливост" е морално-етична категория и включва съотношението между деянието и възмездие. Всъщност факта на осъждането само по себе си има характер на овъзмездяване, а размера на обезщетението, като паричен еквивалент на причинените неимуществени вреди следва да бъде определен при съобразяване характера, вида, изражението и времетраенето на претърпените вредни

последници,ценността на засегнатите нематериалните блага и интереси и при отчитане икономическия стандарт в страната към момента на увреждането, така, че обезщетението да не бъде средство за неправомерно обогатяване.Спазването на принципа на справедливостта,като законово въведен критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, изисква размера на обезщетението за претърпени неимуществени вреди да бъде определен от съда с оглед на всички установени по делото факти и обстоятелства,касаещи начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице.В случая, като се отчете начинът на извършване на увреждането и характерът му-необоснованото и немотивирано лишаване на ищеца от основно човешко право-свобода на придвижване,продължителността на наложеното ограничение – около 1 час и 50 мин., характера и интензитета на породените страдания и негативни преживявания, без конкретно увреждане на здравето.Съдът намира също така,че интензитетът на породените негативни емоционални преживявания у ищеца не е висок.В хода на настоящото производство не се събраха доказателства за дълбоки и трайни увреждания на психиката на ищеца.Не се установява това състояние да е трайно, да се е отразило на здравето на ищеца или на образованието му.Психологическото състояние на ищеца би могло да бъде установено единствено и само с помощта на съдебно-медицинска експертиза, и писмени доказателства,които не бяха представени от ищцовата страна.С оглед събраните доказателства по делото, периода на исковата претенция, характера и интензитета на породените негативни преживявания както и обстоятелството, че ищецът към момента на задържането е бил непълнолетен,настоящият съдебен състав приема,че искът следва да бъде уважен при определяне на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 1 000 лева за посочения период от 18,00 часа на 22.05.2018г. до 19,50 часа на 22.02.2018г./1 час и 50 мин/,при съобразяване с икономическия растеж и стандарта на живот.Настоящият състав приема,че посоченият размер най-точно и съответно ще овъзмезди претърпените психически увреждания от ищеца и този размер именно съответства на конкретната преценка, направена от състава на база установените по делото факти и съобразно обществения критерий за справедливост.Крайният извод, който се налага е, че предявеният иск за присъждане на обезщетение за неимуществените вреди на ищеца, е частично основателен, като ще следва да бъде уважен за сумата от 1 000 лева, а за разликата над тази сума, до пълния претендиран размер от 2500 лева,следва да бъде отхвърлен като неоснователен.Частичната основателност на главния иск обуславя и основателност на акцесорния относно законната лихва върху присъденото обезщетение,считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за задържане, а именно 06.02.2019г. - аргумент от т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по т. д. № 3/2004 г.,ОСГК на ВКС.,до окончателното ѝ изплащане.

По разноските :

Съгласно разпоредбата на чл.38 от Закона за адвокатурата, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: 1. лица, които имат право на издръжка; 2. материално затруднени лица; 3. роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал.2 на чл.38 от ЗА, в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение.Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати.По делото е приложен договор за правна защита и съдействие от 07.11.2023 г.в които изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие на ищеца, адвокатът извършва безплатно, на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата.Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл.38, ал.1 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно разпоредбата на чл.38, ал.2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл.38, ал.1 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване,в случая това е направено,като същото следва да бъде съобразено от съдът с Наредба №1 за адв. възнаграждения в размер на 400лв./чл.7 ал.2 т.2/

На ответника следва да бъде присъдено възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита на основание [чл.10 ал.4 ЗОДОВ](#) и [чл.78 ал.8 ГПК](#) във връзка с § 1 от ЗР ЗОДОВ и [чл.144 АПК](#), в съответствие с изхода на спора.Според настоящия съдебен състав, юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 150 лева на основание чл.25 ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка чл.37 ал.1 от Закона за правната помощ, при съобразяване с фактическата и правна сложност на делото, а изчислено по съразмерност възлиза на 60 лева и именно тази сума следва да бъде присъдена на ответника.

На ищеца следва да бъдат възстановени разноските по внесената държавна такса за завеждане на делото от ответника.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ настоящия съдебен състав на Административен съд – АССГ,34 –състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи,гр.С., [улица], на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, да заплати на Й. А. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 2,сумата от 1000/хиляда /лева,представляваща обезщетение за претърпени от ищеца Й. А. К. неимуществени вреди вследствие на незаконното му задържане въз основа на отменената,като незаконосъобразна с влязло в сила съдебно решение/№453/21.01.2019г. по АД№6100/2018г.,по описа на АССГ/,заповед за задържане на лице №УРИ-228з-923 от 22.05.2018г.,ведно със законната лихва,считано от 06.02.2019г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Й. А. К.,[ЕГН] срещу Столична дирекция на вътрешните работи иск в останалата му част – за сумата над присъдените 1000/хиляда/ до претендираните 2500/две хиляди и петстотин/лева ведно със законната лихва считано от 06.02.2019г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи,гр.С., [улица],за заплати на адвокат адв.П. Т. Г.-САК,разноски в размер на 400(четиристотин)лева,представляващи адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи,гр.С., [улица],за заплати на Й. А. К., [ЕГН], с адрес:гр.С., [улица],вх.А,ет.1,ап.2,сумата от 10 /хиляда /лева ,разноски по дело.

ОСЪЖДА Й. А. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 2 за заплати на Столична дирекция на вътрешните работи,гр. С., [улица] разноски за юрисконсултското възнаграждение в размер на 60(шестдесет)лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: